DEVRİMCİ İŞÇİ



Sayı: 43 | Temmuz 1990 | 2,-DM

KAPIDAKİ TEHLİKE VE GÖREVLERİMİZ



Yeni Yabancılar Yasası 26 Nisan'da Federal Parlamento'dan, 10 Mayıs'ta da Federal Konsey'den geçerek Cumhurbaşkanı Richart von weitzaecker'in onayına sunuldu. weizsaecker'in onaylaması halinde bu yasa 1.1.91'de yürülüğe girecek. Şu anda cumhurbaşkanının bu yasayı geri göndermesini gerektiren her hangi bir durum yok. Önümüzdeki günlerde herhangi bir gelişme olmazsa, yasa onaylanacak ve böylece, Almanya'da ırkçı-milliyetçi politikalar ve akımlar, yeni yasal mevziler sayesinde toplumun üzerindeki etkinliklerini daha güçlü biçimde sürdürecekler. Bu durumun, yabancıların-göçmenlerin bundan sonraki yaşamları için önemli bir tehdit olduğu açık.

Gelinen noktada, bu tehdidin neden önüne geçilemediğinin sorgulanması ve bundan böyle nelerin yapılması gerektiğinin belirlenmesi zorunlu olmuştur.

Yazısı, Sayfa: 8-9 da

Başyazı

DEVLETİN SOLA VE BASINA ŞANTAJI

Haziran'ın son günlerinde 2000'e doğru Dergisi ile Halk Gerçeği Gazetesi'nin yayını süresiz olarak durduruldu. Bu dergileri basan matbaa ise 10 günlüğüne kapatıldı. Yasaklama ve kapatma kararlarının Olağanüstü Hal Bölge Valisi'nin isteği üzerine İçişleri Bakanı tarafından alındığı açıklandı.

Bu kararlar basın tarafından tepkiyle karşılandı. Hürriyet, Milliyet, Cumhuriyet gibi gazetelerin köşe yazarları, kararın basın özgürlüğünü hedeflediğini, dergi ve gazetelerin sadece mahkeme kararıyla kapatılması gerektiğini içeren yazılar yazdılar. Bir çok kişi, sorunun basın özgürlüğü yönü üzerinde durdular. Gerçekten de, son karar burjuva hukuk kurallarıyla bağdaşmıyordu. Ülkemizde her alanda olduğu gibi basın özgürlüğü alanında da anti-demokratizm hakimdi. Böyle olmakla birlikte 2000'e Doğru Dergisi'yle Halk Gerçeği Gazetesi'nin yasaklanması, daha başka önemli mesajlar içermektedir. Bu kararların arka planında yer alan politika doğru analiz edilmezse, sorun, basın özgürlüğü alanına sıkışır kalır; dolayısıyla tam olarak anlaşılamaz.

Olayın kavranması gereken ilk yönü şudur:

Devamı 2. sayfada

100 Yıllık proğram:

ANADOLUYU TÜRKLEŞTİRMEK

Yazısı 6-7. Sayfalarda



İSMAİL BEŞİKÇİYE ÖZGÜRLÜK!

Değerli Bilim Adamı İsmail Beşikçi Kürt sorunu üzerine yazdığı kitaplar nedeniyle halen tutuklu bulunuyor. İsmail Beşikçi'ye Özgürlük Kampanyası'na katılın!

DEVLETİN SOLA VE BASINA ŞANTAJI

● Devlet, Kürt sorununun çözümünde radikal seçenekleri devre dışı bırakmayı planlamaktadır. Bu sorunun çözümünde geleneksel politikaları henüz terketmeyen, fakat bu politikaların sorunun çözümünde yetersiz kaldığını gören egemen güçler yeni çözümler arayışındadırlar. Özal'ın Bask sorunu ile Kürt sorunu arasında bağlantı kurması, SHP'nin kültürel ağırlıklı çözüm paketi hazırlaması, siyasal ve askeri çevrelerde değişik çözüm önerilerinin tartışılıyor olması, bu arayışın bir ifadesidir. Bu önerilerin hiçbirisini kamuoyu önünde tartıştırmayan egemen güçlerin hislerine en iyi Demirel tercüman olmuştur. Kürtçe'nin serbest bırakılmasını isteyen SHP'nin önerisi hakkında ne düşündüğünü soran gazetecilere Demirel şöyle cevap vermiştir: **"PKK eşkiyası temizlenmeden bunlar konuşulmaz. Şimdi böyle bir yola gidilirse bu, bölücülerin zoruyla kabul edilmiş şeklinde anlaşılır."**

Demirel'in yukarıdaki sözleri, egemen güçlerin Kürt sorununu, şimdi olmazsa bile, gelecekte, dil özgürlüğü, bazı kültürel hakların tanınması şeklinde çözmeyi tasarladığına işaret etmektedir. Bu tasarıların gerçekleşmesi için, Demirel'in de söylediği gibi öncelikle PKK'nın bölgedeki varlığına ve etkinliğine son vermeleri gerekmektedir.

İzlenen strateji şudur: **Önce ez, sonra çöz...**

Yani önce Kürt Ulusal Silahlı Direnişi bastırılacak, Kürtler bellerini doğrultamaz hale getirilecek; sonra da **"Kürtçe konuşmak serbest, kültürünüzü yaşatıp geliştirebilirsiniz"** denilecek.

İşte plan budur.

Devlet, bu planı kim eleştirir, bozar ya da teşhir etmeye kalkarsa onun üzerinde baskı uygulamaktadır. Böyle bir baskıya maruz kalmak için PKK'lı olmak gerekmemektedir. **Doçent İsmail Beşikçi, bu plana uygun düşmeyen kitaplar yazdığı için cezaevini boylamakta; Mümtaz Soysal, Doğu Ergil gibi prof.'lar ise bu planı destekleyen konuşmalar yaptıkları için Kopenhag'daki AGİK toplantılarına resmi görevli olarak katılmakla ödüllendirilmektedirler.**

Nisan ayında Çankaya'da yapılan liderler zirvesinde böyle bir plan etrafında uzlaşma sağlanmış olmalı ki, 2000'e Doğru ve Halk Gerçeği'nin kapatılmasına DYP ve SHP'den herhangi bir eleştiri gelmedi.

Olayın ikinci boyutuna gelince:

● Devlet, sola ve basına bir çeşit şantaj uygulamaktadır. Kürt sorunu konusunda resmi tutumu (devlet politikalarını) eleştirenlere yaşam hakkı yoktur. 2000'e Doğru Dergisi ile Halk Gerçeği'nin süresiz, bunları basan Ilıcak Matbaası'nın ise 10 günlük kapatılmasının ardındaki mesaj budur.

Nisan ayından (SS Kararnamesinin yayınından) bu yana sol dergileri basan tek matbaa olan Ilıcak Matbaası'na, 10 günlük kapatma kararı aracılığıyla verilen mesaj şudur: **"Kürt sorununa değinen dergileri, komünizmi öven gazeteleri basabilirsin; Kürt sorununda devletin resmi ve milli politikalarını eleştiren, bizim planlarımızı teşhir eden dergileri basarsan seni de süresiz kapatırız."** Bu mesaj'ı, matbaayı mühürlemeye gelen polislerden birisi sözlü olarak matbaa sahibine iletmemiş olsa da, kararın anlamının bu olduğu açıktır.

Bunun tüm sola ve basına bir şantaj olduğu besbellidir. Yapılmak istenen, Kürt sorununun resmi çözümüne karşı çıkanları susturmak. Sol dergilere ve basına dayatılan ise şudur: **"Yayına devam etmek istiyorsanız Kürt sorunu konusunda resmi politikalara karşı çıkmayın. Çıkarsanız kapatılırsınız."**

Bu şantajın basın ve sol dergileri kıskaca aldığı görülmektedir. Özellikle sol dergiler, bir açmazla karşı karşıyadır. Şöyle ki:

Türkiye'deki sol dergilerin (bir-iki istisnayı saymazsak) tamamına yakın bir bölümü Kürt sorununun yanısıra Türkiye'nin diğer temel sorunlarının çözümü için yayın yapmaktadırlar. Sadece ulusal zulme uğrayanlara değil toplumun tüm ezilen kesimlerine seslenmektedirler. Bu durum, onları yayına devam etmeye zorlamaktadır. Fakat, Kürt sorunu nedeniyle devletin yarattığı ikilem, yayına devamı engellemektedir.

Sol dergilerin bu açmazdan nasıl kurtulacağı belli değil. Bir kısım dergi, sansüre boyun eğmektense kapatılmayı tercih ediyor; bir kısmı ise ara çözümler bularak yayınını sürdürmeye çalışıyor.

Bakalım kıldan ince, kılıçtan keskin olan ve üzerinde yürümeyi başaramayanların ateşe düşeceği bu köprüden nasıl geçilecek?

2000'e Doğru Dergisi ile Halk Gerçeği Gazetesi'nin kapatılması olayının üçüncü boyutu şudur:

● Tahminlerin aksine, iktidar, SS Kararnamesi'nde belirlenen önlemleri aşama aşama yürürlüğe koymaktadır. Kararnamede ilan edilen önlemlerin hepsini aynı anda uygulamak yerine bunlar bölüm bölüm pratiğe geçirilmektedir. Şok tedavisi metodlarına alışkın olan Özal'ın böyle bir metoda yönelmesi incelemeye değer bir konudur.

10 Nisan'dan itibaren geniş çaplı bir sansür ve sürgün bekleniyordu. Fakat bu olmadı. Nedeni büyük ölçüde bu günlerde açığa çıkıyor: **Devlet Kürt sorunu etrafındaki savaşta hedef küçültüyor. Sorunla ilgilenen herkesi değil, öncelikle PKK'yı, daha sonra da resmi politikalara karşı çıkanları düşman olarak göreceğini ilan ediyor.** Hukuki, insani, kültürel motiflerle Kürt sorununa – yaklaşanları ise tarafsızlaştırmayı deniyor. Özetle devlet, solun bir bölümü dahil, siyasal-toplumsal tüm güçleri, Kürt sorununda yanına çekmeye çalışıyor, bu güçleri kendi cephesine katılmaya zorluyor.

Bu politikanın ne kadar başarılı olacağı belli değil. Gelişmeler, ne yazık ki, (evet ne yazık ki) bu politikanın tamamen olmasa bile kısmen başarılı olacağını gösteriyor. Bunda, solun dağınıklığının, devrimci güçlerin örgütsüzlüğünün yanısıra şovenizmin toplum üzerindeki hakimiyetinin hala güçlü olmasının da rolü bulunmaktadır.

Bu tesbitler, devlet politikalarının boşa çıkarılmasının yolunun nerelerden geçtiğini göstermektedir. Kürt sorunu etrafında bugünkü şartlarda oluşan dengeleri tersine çevirmek, T.Kürdistan'ındaki ulusal–demokratik talepler ağırlıklı mücadeleyle tüm Türkiye çapındaki demokrasi, özgürlük ve – sosyalizm mücadelesini bir stratejiye yönelmeyi; bunun yanısıra soldaki dağınıklığı ve keşmekeşi giderecek politikalar üretmeyi, sınıfsal, ulusal ve toplumsal sorunlara doğru çözümler üreten bir Devrimci Hareket yaratmayı, şovenizmin toplum üzerindeki hakimiyetini kırmayı gerektiriyor.

Bütün bunlar kısa sürede ne kadar başarılırsa, devlet politikaları da o kadar erken işlevsizleşecektir. Ne varki veriler, –en azından yakın dönem için– iyimser olmamıza yardımcı olmuyor. Gerçekçi olmak gerekirse, devletin Kürt sorunu konusunda izlediği çok yönlü strateji kısa sürede boşluğa düşeceğe benzemiyor.

Şüphesiz böyle bir durum, yurtdışındaki devrimcilerin Kürt ulusal taleplerine sahip çıkma, bu talepler etrafında duyarlılık ve dayanışma yaratma görevini sekteye uğratacak bir gelişme olamaz.

Ağır baskı altında olmalarının yanısıra maddi imkansızlıklar içinde kıvranan Türkiye'deki sol gruplardan ve dergilerden farklı olarak yurtdışındaki grup ve dergiler, anti–emperyalist oluşumları, radikal güçleri, liberal ve sol partileri, kiliseleri, insan hakları kuruluşlarını harekete geçirerek devletin Kürt sorunu konusundaki politikalarını etkileyip kısmen de olsa sınırlandırabilirler.

Bu olanak değerlendirilmelidir. ●

Arif Canyılmaz

(1971... ...)

Halkevleri Burdur subesi yöneticilerinden Arkadaşımız **Arif Canyılmaz** 25 Nisan 1990'da faşistler tarafından katledildi.

Hesabı sorulacak!
Mücadelesi mücadelemizde yaşayacak!



Vakıf Bozdal
Seni unutmayacağız

A.T.İ.G.D Derneği çalışmalarında yoğun emeği geçen Arkadaşımız **Vakıf Bozdal'ı** 19.05.1990'da Trafik Kazasında Yitirdik.

Saygıyla Anıyoruz
Amsterdam'dan arkadaşları



Zeki Adsız

Kürdistan Halkının yetiştirdiği yiğit devrimci, TSK Genel Sekreteri **Zeki Adsız** yakalandığı hastalık sonucunda aramızdan ayrıldı.
Saygıyla anıyoruz.

Impressum:
V.i.S.d.P.: U. Hasselbring
Postfach 91 08 43
D- 3000 Hannover 91

Yazışma adresi:
Devrimci İşçi
c/o. S. Hasselbring
Postfach 26 03
D- 3000 Hannover 1

ÖDEMELER:
Stadtsparkasse Hannover
Y. Aydın
Konto Nr.: 253 07 096
BLZ: 250 501 80

Fransa	7,- ff	İsveç	10.- skr
İsviçre	2.- sfr	Danimarka	10.- dkr
Hollanda	2,-50 hlf	İngiltere	0,80 £
Avusturya	15,- s.	Norveç	8,- nkr
Belçika	50,- bfr	Avusturalya	2.50 $

Irkçı Yasalar Geri Tepecek!

YABANCILAR YASASINA KARŞI AÇLIK GREVİ

Reutlingen ve Tübingen civarında yaşayan bir grup Türkiye ve T. Kürdistanlı göçmen ve mülteciler olarak yabancılar yasasına karşı aktif mücadele amacıyla Almanlar'ında içinde bulunduğu bir "anti-faşist komite" çağrısıyla bir araya geldik, ve Almanya'da demokrasi mücadelesinin ilk zincirini oluşturan yabancılar yasasına karşı mücadelenin kaçınılmaz bir görev olduğu düşüncesiyle tüm demokrasi güçlerini, özgürlükten ve eşitlikten yana olan kişi ve kuruluşları, örgütleri, yabancılar yasasına, ırkçılığa ve faşizme karşı birlikte olmaya ve yabancıların varolduğu tüm birimlerde örgütlü birer güç haline gelerek yerel yönetimlere, toplumsal birer güç olarak kendilerini dayatmalarını ve alınacak olan yabancılarla ilgili tüm kararlarda kendilerininde söz ve karar sahibi olmaları gerektiği noktasında görüş birliğine varıldı.

Bize göre, perde arkasındaki amaçlarını ve hedeflerini ustalıkla gizlediği için kimi çevreler tarafından "insancıl" olarak nitelenen bu tasarı aslında bir çok maddesiyle halen yürürlükte olan ve 1965'de hazırlanıp yürürlüğe konulan, 1988'de değişikliğe uğrayan "Yabancılar Yasası"nın çok daha gerisinde kalmaktadır.

Milliyetçi yaklaşımlarla, yabancıları sınırdışı etme mantığına oturtulan ırkçı-yabancılar yasasını protesto etmek için bir grup (19 kişi) Türkiyeli ve T. Kürdistanlılar olarak 8.5.90 tarihinden itibaren Reutlingende açlık grevine başladık. Bilmek gerekirki insanlar son çare olarak böylesi bir eyleme yani açlık grevine başlarlar. Ancak 30 yılı aşkın bir süredir burada yaşıyor, her türlü vergiyi ödüyor ve en ağır şartlarda çalışıyor olmamıza rağmen, Almanya'da bizlere karşı uygulanan Irkçılık, Cinsiyetçilik, baskı ve en alt sınıf insan muamelesi görmek ve yıllar önce bizler için fakat (kendi çıkarları doğrultusunda) konulan yasalar yetmiyormuş gibi Nisan sonunda Alman parlamentosunca onaylanan ve 11.5.90 tarihinde de Eyaletler parlamentosunca yürürlüğe sokulan yabancılar yasası bardağı taşıran son damla oldu, ve bizleri böylesi bir eyleme itti.

Biz bu eylemle, yürürlükte olan ve şimdi daha da sertleştirilen yabancılar yasasının kalkmayacağının bilincindeydik. Böylesi bir talebimizde olmadı. Ancak, bizlerin asıl hedefi yabancılar yasasının ağızlarda sakız yapılarak, masa başlarında tartışılmasından ziyade pratik ve somut eylemlerle, Alman kamuoyunu ırkçı-yabancılar yasasını ve yabancı düşmanlığına karşı duyarlı hale getirmek ve özellikle Türk ve Kürt demokrat, ilerici ve tüm anti-faşist kişi ve kuruluşların bu konuda duyarlılıklarını, toplumsal bir güç olarak kendilerini yerel düzeyde kabul ettirebilmenin ilk adımları olabilecek somut eylemler ve örgütlenme modelleri göstermekti.

8.5.90 tarihinden itibaren Reutlingen belediyesi önünde 16 kişilik bir grup arkadaş kendimizi zincirleyerek, radyo ve gazetecilerinde hazır bulunduğu bir anda kalabalık bir kitleyle birlikte bir basın açıklaması yaparak süresiz açlık grevini başlattığımızı ilan ettik. İlk gün yer bulunamadığı için geçici olarak mülteci kampında kaldık. Daha sonra, aynı günün akşamı belediyeye ait olan bir binayı işgal ederek eylemimizi burada sürdürmeye başladık. Gece yarısı görevliler tarafından hakkımızda şikayette bulunulduğundan dolayı polisler açlık grevini ve işgal eylemini kırmak için bizi dışarı atmaya çalıştıysada açlık grevcilerinin ve Alman dayanışma akşamı bizlerle dayanışma içerisinde olan ve bifiil eylemlerin kararlaştırılmasında katkısı olan Alman solcuları binanın üst katını 30 kişilik bir grupla işgal ederek dayanışma eyleminde bulundular ve onlarında katılımıyla toplam 50 kişi eylemi sonuna kadar başarıyla sürdürdük.

Açlık grevi ve işgal, çeşitli eylemliliklerle 12 gün boyunca büyük bir propaganda ve eylem haftası olarak desteklendi. Paneller, Folklor gösterileri, müzik geceleri, tartışma akşamları, film gösterileri, basın açıklamaları, standt açma, afişleme, pankart asma gibi eylemlerle aralıksız devam etti. Eylem boyunca Alman, Yunan, Şili, Iran, Irak, Kürtler, lere bir kez daha toplumsal güç ve örgütlü olmanın önemini anlatmış oldu. Belediye'nin ve polisin psikolojik yılgınlığına ve şaşkınlığına rağmen, bizler sürece hakim, canlı ve psikolojik üstünlük içerisindeydik. Açlık grevinin 10. Gününde bir Kürt ve bir Bangledeş'li arkadaşlarımız rahatsızlanıp hastaneye kaldırıldı.

12 gün boyunca başarıyla sürdürdüğümüz açlık grevi ve işgal eylemi 19.5.90 tarihinde çoğunluğunu yabancıların oluşturduğu 1200 kişinin katıldığı bir yürüyüşle noktaladık. Yürüyüş davul zurna ve folklör gösterileriyle adeta bir halk şenliğine dönüştü. Yürüyüşte Reutlingen eylem komitesi olarak karar alındı ve tek bir pankart altında ortak sloganlar eşliğinde herhangi bir olumsuzluk çıkmadan sürdürüldü. Stuttgart, Göppingen, Ulm-Neu Ulm, Karlsruhe ve Tübingen civarından da demokrat ve devrimcilerin katılımıyla devam eden yürüyüşte Almanca ve Türkçe olarak ortak metinler okundu.



Açlık grevine, ilk adımı 1 Mayıs 1990'da yaşadığımız bölgedeki 1 Mayıs yürüyüşünü protesto ile attık. Protestonun içeriği ise Alman işçi sınıfının verilen sus payıyla sürekli sustuğunu enternasyonalist görevlerini, unutmuş olduklarını, binlerce yabancı işçinin, çıkarılan yasalarla yurtdışı edilmelerine Alman işçi sınıfının neden ses çıkarmadığı ve hangi mantığı, taşıdıklarını söyleyerek, eleştirel yaklaşarak, her şeyden önemlisi demokrasi mücadelesinin ön saflarında olmalarının artık kendisini tamamen dayattığını hatırlatarak derdimizi dile getirmeye çalıştık. Miting alanında söz hakkı istedik. Ancak verilmedi ve bizde kendi yöntemlerimizce, megafonlarla 15 dakikalık bir konuşma yaparak kitleye yabancılar yasasını 8 Mayıs'tan itibaren başlatacağımız açlık greviyle protesto edeceğimizi bildirip 12 günlük eylem proğramımızı açıkladık.

cıların 50 kişilik bir kitleyle kararlıca direnişi sonucu bunu başaramadılar.

Eylemin 3. gününde belediye görevlileri ve polis bizleri yıldırmak ve sindirmek için yoğun çabalar sarfettiler. İşgal ettiğimiz binanın yıkım kararını verdiler, elektrik, gaz ve suyu keserek bizleri dışarı atacakaları tehdidini yaptılarsada hiç bir başarı elde edemediler. Radyo ve basın sürekli eylemimizi günlük olarak haber vermeye ve eylemimizin haklılığını vurgulayarak bizi sonuna kadar destekleyeceklerini açıkladılar. Olay yörede büyük bir flaş haber olarak yankı buldu, büyük ilgi ve sempatiyle bültenleşti. gerekirse eylemimizi ölüm orucuna dönüştüreceğimizi daha da olmazsa bir kaç kişinin kendisini yakma pahasına da malolsa eylem yerinden hiç bir koşulda çıkılmama ve eylemi devam ettirme kararı alındı. 3. Günün ve diğer uluslardan kişi ve gruplarla sürekli ilişki içerisinde olduk.

Eylemimizin 6-7. günlerinde, yabancılar yasasıyla ilgili bilgi almak için yaklaşık 30 kişi belediyeye gittik. İlk gün orayı işgal edeceğiz korkusuyla tüm kapıları kilitlediler. Ve herhangi bir bilgi verilmedi. İkinci gidişimizde dahada kalabalık bir kitleyle doğrudan belediye başkanınında içinde olduğu basına açık yapılan bir toplantıya katıldık. Hepimiz açlık grevi gömlekleriyle olduğumuz için epey ilgi çekti. Ve sorunlarımızı dile getirdik. Bizlerin yabancı olduğunu, burada yaşadığımızı ve haksızlıklara karşı sürekli bu tip eylemlerin yapılacağını ta ki bizlerinde ciddiye alınarak yerel yönetimlerde söz hakkımız olana dek, dedik. Bu tartışmaların hemen ardından belediye başkanının radyoya verdiği demeçte "işgal ettikleri o binayı onların başına yıkacağız" demesi ve ardından da yine hiç bir şey yapmamaları biz-

Eylem aynı zamanda bize, kendini Türkiye yada Kürdistan solu olarak tanımlayanların istenilirse birlikte eylem yapabileceklerini, bir araya gelebileceklerini, sağlayacak olan zeminlerin var olduğunuda göstermiştir. Açlık grevi ve eylem haftasının tertip komitesi içerisinde anti-faşist Türk ve Kürt'lerin yanısıra Alman solcuları, PKK, DHB, TBKP ve Devrimci İşçi taraftarlarından oluşturulmuştur.

Kitleselleşmek, siyasallaşmak her şeyden önce örgütlenme sorununa bağımlı olarak gelişir. Örgütlenme ise kitlelerin somut taleplerine ve kendi öz sorunlarına eğilerek, eylemlilik içerisinde bizzat yer alarak, doğrudan politikalar ve somut hedefler göstererek başarılabilinir. Kitlelerin birliği hemde en geniş anlamıyla ancak ve ancak pratik içerisinde anlam bulur ve kendisini ifade eder. Masa başı tartışmalardan ve dernek çatılarından farklı alanlara ulaşamaz ve açılamazsak, doğru teorik tespitlerimizi hiç bir zaman hayata geçiremeyiz. Sadece istemek yetmiyor, zorlayıcı ve dayatıcı olmak artık kendisini dayatmıştır. Daha fazla vakit geçirmeden harekete geçelim yurtdışındaki can alıcı sorunlarından en önemlisi olan Yabancıların Demokratik Kitlesel Birlikteliklerini yaratmak için yoğun pratik eylemlere yönelmeli ve en ön saflarda yer almalıyız.

Reutlingen'den bir Devrimci İşçi taraftarı

Duisburg'da Yeni ve Güçlü Bir Ses

DEVRİMCİ GENÇLİK

Almanya'daki gençliğin analizi yapılırken, genellikle iki kültür arasında kalmışlığı, iki kültür arasında bocalayıp durduğu düşünceleri yoğunluk kazanmaktadır.

Avrupa'ya gelen ilk kuşak kendi geleneklerini, göreneklerini yurtdışına taşıdılar. Daha çok, kırsal alanlardan göçüp gelen bu insanlar, yöresel-toplumsal kültüründe taşıyıcıları oldular. Geliş nedenleri ne olursa olsun, nasıl değerlendirilirse değerlendirilsin, bir gerçeği kabul etmek gerekiyor; o da insanların süreç içerisinde buraya kök salmaları, çocuklarını mevcut toplum kurumlarına büyütmeleri.

Burada yetişen, büyüyen yabancı gençlik iki farklı toplumsal, kültürel yapının çatışma odağını oluşturmaktadır. Böylece yeni bir kimliğin, yeni bir kültürün temsilciliğini üstlenmektedirler. Genel hatlarıyla Amerikan getolarında yaşayan siyah gençliği anımsatmaktadır. Özü itibarıyla isyankar, kalıpsallaşmış norm ve tabuları aşmaya çalışan bir gençlikle karşı karşıyayız.

Birinci kuşak bir taraftan beraberinde getirmiş olduğu kültürel kalıplarla (normlar, ahlaki kurallar nb.) çocuklarını yetiştirmeye çalışırken, diğer taraftan çocuklar birinci kuşağın müdahale etme olanağını bulamadığı, fakat alternatif kurumlar yaratabildikleri, örneğin: camiler, dernekler, lokaller vb., toplumsal kurumlardan (eğitim sistemi) geçtiler, burada eğitim gördüler ve görmektedirler. Yabancı gençlik özellikle 80'li yılların sonlarından itibaren ideolojik ve politik olarak saflaşmaya başladı. Bir kısmı kendilerini gerici kurumlarda tanımlarken, bir kısmı sokak çeteleri oluştururken, diğer bir kısmı ise geleneksel Türkiye'li, Kürdistan'lı sol oluşumlara da şu veya bu şekilde "hayır" diyerekten, kendi anti-faşist, ilerici platformlarını oluşturmaya başladılar.

Duisburg'da bu oluşum yaklaşık iki yıl önce Anti-faşist Gençlik olarak kuruldu. Süreç içinde bu platformda yer alan bir takım arkadaşlarla birlikte Duisburg Devrimci Gençlik kuruldu. 1990'dan itibaren de dernekleşerek, faaliyetlerini somutlaştırmaya başladı.

Duisburg'da Devrimci Gençlik örgütlenmesi ve faaliyetleri: Her - toplumun dinamik gücünü gençlik oluşturur. Hayalcidir, isyankardır, değişime ve dönüşüme her zaman hazırdır. Taabiki, değişim ve dönüşümden söz ederken, karşılıklı etkileşimde gözden uzak tutmamak gerekir.

Devrimci Gençlik olarak faaliyetlerimiz çalışma grupları bazında sürdürülmektedir. çalışma grupları düzeyinde örgütlenme, hem bizlerin politize, hemde o alana ilişkin politik, pratik perspektifleri yaratmada itici, uzmanlaştırıcı olmasına yarayacaktır. Ayrıca çok yönlü görevleri göğüslemekte, aynı anda yerine getirmekte basitleşecektir. Dernek üyelerimizin tümü değişik çalışma alanlarında faaliyet yürütmekte, çalışma grupları kendi aralarında düzenli toplantı yaparak, çalışmalarını sistemleştirmektedirler. Bunun dışında tüm üyelerinin bir araya gelerek, çalışma gruplarının değerlendirmesini yaptıkları toplantılar gündeme gelmektedir. Çalışma grupları kendi aralarında kararlar almada ve karar vermede, yapacakları eylemliliklerde özgürdürler. Yani, "yönetim kurulu" diye adlandırılan bir üst merci söz konusu değildir.

Çalışma gruplarımız şunlardır:

Gençlik Çalışma Grubu: Eğitim çalışmalarını ve seminerleri organize eder ve hazırlar

Kadınlar Çalışma Grubu, Yayın Grubu, Maliye, Kültürel, Sportif, çalışma grubu, Cezaevleri ve Türkiye'de demokrasi güçleriyle Dayanışma grubu, Yabancılar Çalışma Grubu gibi çeşitli çalışma gruplarını oluşturduk. Yukarda da belirttiğimiz gibi bütün bu çalışma, grupları kendi alanlarına ilişkin çalışmaları sistemli bir şekilde yürütmeyi önüne koymaktadır.

Duisburg Devrimci Gençlik.

1 MAYIS'A YASAK TBKP'YE ÖZGÜRLÜK

SS Kararnamesi'yle birlikte Türkiye'nin yeni bir sürece sokulduğu biliniyor. 12 Eylül politikaları zemininde Özal–ordu ittifakının yönlendiriciliğinde gelişen bu sürecin yakın vadede nasıl şekilleneceği henüz belirsiz. SS Kararnamesi'nin gereklerinin tümüyle yerine getirilmediği (bunda tepkilerin yanısıra iktidar bloğu içindeki sorunların muhtemelen rolü olmuştur.) dikkate alınırsa Türkiye'de önümüzdeki günlerde ne olacağını kestirmek güçleşmektedir. Buna karşılık, yeni sürecin sola ilişkin boyutları oldukça nettir. Devletle TBKP arasındaki ilişkilerde ortaya çıkan yumuşama, 12 Eylül darbesinden farklı olarak 10 Nisan örtülü darbesinin solu içeriden vurmak taktiğini benimsediğinin ilk işaretidir.

"Yıllardır egemen sınıflar tarafından "Moskova'nın 5. kolu" şeklinde suçlanan TKP, şimdi solu etkisizleştirme politikalarının bir parçası olarak devletin 4. partisi şeklinde karşımızdadır."

Demokrasi ve sosyalizm mücadelesi için bu, hem yeni bir durumdur, hemde yeni tehlikelere ve engellere işarettir. Yıllardır egemen sınıflar tarafından "Moskova'nın 5. kolu"şeklide suçlanan TKP, şimdi, solu etkisizleştirme politkalarının bir parçası olarak devletin 4. partisi şeklinde karşımızdadır.

Kürt ulusal mücadelesinin ezilmesi amacıyla sürdürülen terörün yoğunlaştırıldığı, 1 Mayıs'ı kutlayanların kitleler halinde gözaltına alındığı, solcu dergilerin toplatılıp bunları basan matbaaların kapatıldığı günlerde TBKP yöneticilerinin salıverilmesi ve bu partiye yasallaşma yolunun açılması, şüphesiz herkesin dikkatini çekmiştir. Ve herkes, doğal olarak "Ne oluyor?" diye sormuştur. "Rejim demokratikleşiyor mu?"

"SS Kararnamesi ile yürürlüğe konulan politikaların bir kere daha kanıtladığı gibi, Türkiye'de 12 Eylül faşizmi, temel özellikleri itibariyle devam etmektedir."

Bu soru, geçiştirilmemesi gereken, sosyalistlerin üzerinde önemle durması gereken bir sorudur.

Önce rejimle ilgili kısa bir saptama yapalım, sonra TBKP olayını irdeleyelim.

SS kararnamesi ile yürürlüğe konulan politikaların bir kere daha kanıtladığı gibi, Türkiye'de 12 Eylül faşizmi, **temel özellikleri** itibariyle devam etmektedir. Kutlu–Sargın'ın serbest bırakılmaları, 141–142'nin yumuşatılması, rejimin demokratikleşmeye yöneldiği anlamına gelmediği gibi, bunlar düşünce ve örgütlenme özgürlüğü üzerindeki yasakların kalkması anlamına da gelmemektedir. 12 Eylül'ün halka, Kürtler'e, demokrat ve devrimci fikirlere ve güçlere koyduğu yasaklar **esas olarak** devam etmektedir.

Bu noktada şu soru gündeme gelmektedir:

Faşistliği tartışma götürmeyecek kadar açık olan bir rejim nasıl olmaktadır da komünist partisinin yasallaşmasına kapı aralamaktadır? Hem de Kürtler üzerinde dizginsiz bir devlet terörü sürdüğü, cezaevlerinde yüzlerce devrimcinin bulunduğu, halkın yasaklı olduğu günlerde!..

Şimdi bu soruya cevap verelim. TC. ile TKP arasındaki ilişkilerin yumuşamasında uluslararası plandaki değişmelerin yanısıra Özal'ın solu etkisizleştirme planlarının ve TKP'nin rejime verdiği güvencelerin rolü olmuştur.

SOĞUK SAVAŞ, GORBAÇOV, AT, TKP

Bilindiği gibi TC'nin dış ve iç politikaları büyük ölçüde soğuk savaşa göre güdümlenmişti. ABD'nin patronluğu altında, 50'li yıllardan sonra SSCB'ne karşı anti–komünizm bayrağıyla açılan savaşta emperyalist–kapitalist ilişkiler alanı içinde yer alan tüm ülkeler bu politika doğrultusunda şekillenmişlerdi.

Türkiye'de ise bunun doğal sonucu, SSCB düşmanlığı ile TKP'nin özdeşleştirilmesi oldu. Komünizm devletin yeminli düşmanı olmuştu. Hükümete kim gelirse gelsin bu politika değişmiyor; bu düşmanlık hergün, en kaba çarpıtmalarla yeniden üretiliyordu.

Ne varki 90'lara doğru soğuk savaş, ABD'nin leyhine sonuçlandı. Anti–komünizmin, SSCB düşmanlığının yerini Gorbaçov sevgisi ve desteği aldı.

Bu gelişme, TC'nin bazı politikalarını boşluğa düşürdü. Bunlardan birisi de komünizmle ilgisi olandı. Anti–komünizm edebiyatı, artık iç politikada pirim yapmıyordu.

Bunlara ek olarak, yeni dönem TC'nin SSCB ile ilişkilerini güçlendirecek özelliklere sahipti. Türk–Sovyet ilişkileri, son 40 yılın en verimli günlerini yaşıyordu. Öyleki, gazeteler, SSCB'ni Türkiye ile hiç bir sorunu olmayan tek komuşu ülke olarak nitelendiriyorlardı.

Bu sayılanlar, TKP ile ilgili yasakların kaldırılmasının, devletin TKP ile barışmasının sebepleri arasında yer almaktadır. (Daha sonra kanıtlayacağımız gibi, aslında devlet TKP ile değil, TKP devlet ile barışıyordu.)

Öte yandan TC'nin AT'la ilişkilerinin aldığı yeni biçim de, devletin komünist partisi konusundaki tutumunun gözden geçirilmesini gerekli hale getirmiştir.

Bilindiği gibi, Varşova Paktı'nın dağılmaya yüz tutması, AT'na sözkonusu pakta üye bazı ülkeleri de kapsayacak şekilde doğuya doğru genişleme imkanı yaratmıştı. Kapitalizm, bu imkanı en verimli şekilde değerlendirmek istiyordu. Fakat bu yeni durum, Türkiye'nin güneye – doğru yeniden konumlandırılması çerçevesinde, Türkiye'nin AT'na üyeliğini tartışmalı hale getirdi. Bu gelişme onyıllardır Avrupalı olmanın, Avrupa ile bütünleşmenin hayalleriyle yaşamış; geleceğini – ister ekonomik çıkarlar, isterse de siyasi tercihler, toplumsal değerler açısından– Avrupa'ya bağlamış kesimleri, (büyük burjuvazinin ağırlıklı bir bölümünü, işçi sendikalarını, lasizmi bayrak edinenleri, liberal ve demokrat çevreleri, merkez sağ ve merkaz sol politik yapıları...) rahatsız etti. İslamcı gericiliğin yükselişe geçtiği de gözönüne getirilirse, sayılan kesimlerin kaygılarını anlamak kolaylaşır.

Bu sayılanlar, AT'la ilişkilerde ortaya çıkan tıkanıklığın aşılmasını istiyorlardı. Fakat ABD ile NATO'nun Türkiye'ye yüklediği yeni rolü, benimsemenin dışında bir seçenekleri de olmadığı için sorunun çözümü için somut önerilerde bulunamıyorlardı.

Tek somut öneri aydınlardan geliyordu. Onlar 141–142'nin kaldırılmasıyla Avrupa standartlarına uygun bir ülke olunacağını "ısrarla savunuyorlardı. Avrupa Konseyi ve Parlementosu'ndan da zama zaman Türkiye'ye bu çerçevede bir takım talepler iletiliyordu. Böylelerine göre, Türkiye'de "demokrasinin tek eksiği" kalmıştı: komünist partisinin yasallaşması...

Kutlu–Sargın'ın açlık grevi, sorunu iyice güncelleştirmişti. Nitekim Özal, AT ile Türkiye arasındaki ilişkilerdeki tıkanmayı aşmaya hizmet edebileceği hesabıyla ve komünizmin öldüğüne iman etmiş olmanın rahatlığıyla TBKP yöneticilerinin serbest bırakılmalarını sağladı.

HALK MUHALEFETİNİN ÖNÜNDE YENİ BİR DALGAKIRAN: TBKP

"12 Eylül istikrarını uzun vadede tehdit etmesi kuvvetle muhtemel olan gelişmeler karşısında iktidar klasik terör politikasını yeni bir taktikle besleme yoluna gidiyordu. Bu, "meşru sol, meşru olmayan sol" ayrımı yaratarak solun geniş bir kesimini dıştalamayı ve baskı altında tutmayı amaçlayan bir taktikti."

141–142. maddelerinin yumuşatılmasına yönelinmesinin bir diğer yönü de, bunun solu etkisizleştirme politikaları çerçevesinde şekillenmiş olmasıdır.

12 Eylül 80 Darbesi'nin temel hedeflerinden birisi solu etkisizleştirmek, sol tandanslı seçenekleri, bir daha ayağa kalkamayacak şekilde ezip–dağıtmaktı. Bu hedefe ulaşmak için generaller her yolu denediler.

Ne varki, aralıksız şekilde yıllardır sürdürülen devlet terörüne ve yıkıcı kampanyalara rağmen, sol, Devrimci–Demokratik Güçler son dönemlerde yeniden toparlanmaya başlamışlardı. Türkiye'de – toplumsal muhalefetin temel dinamiklerinden olan işçiler ise, kendiliğinden bir şekilde ve şaşırtıcı yeni eylem çeşitleriyle ekonomik hakları için ayağa kalkmışlardı. Özetle 12 Eylül karanlığı deliniyor; suskunluk, yerini arayışa ve mücadeleye bırakıyordu.

12 eylül istikrarını uzun vadede tehdit etmesi kuvvetle muhtemel olan bu gelişme karşısında, iktidar klasik terör politikasını yeni bir taktikle destekleme yoluna gidiyordu. Bu "meşru sol, meşru olmayan sol" ayrımı yaratarak solun geniş bir kesimini dıştalamayı ve baskı altına almayı esas alan bir taktikti.

İktidara böyle bir taktiği rahatlıkla uygulama imkanı verecek olanlar ise TBKP'lilerdi. TBKP'liler, diğer tüm sol yapıların ve özellikle Devrimci Güçler'in "terörist, gayri meşru, yasadışı" görülmesinin mükafatı olarak kendilerinin meşru ve yasal kabul edilmesine hazırdılar. Bunu hergün kanıtlıyorlardı.

İşte iktidar bu durumu iyi değerlendirdi ve TBKP'ye yasallaşma yolunu açtı. Böylece iktidar, düzen muhalifi tepkilerin ve hareketlerin önünde bir dalgakıran işlevi görecek (üstelik sol görünümlü bir dalgakıran) bir yardımcıya daha sahip oldu.

Kuruluş dilekçesi İçişleri Bakanlığı'na verilmiş bulunan TBKP'ni 12 Eylül'ün 4. partisi olarak saymak yanlış olmayacaktır. (Anayasa Mahkemesi bu partiyi kapatsa bile, bu tesbit doğruluğunu koruyacaktır.)

Bilindiği gibi, Generaller, 1983 yılında sadece 3 partinin seçimlere katılmalarına izin vermişlerdi. Bu partiler, iç süreçleri, oluşumları, politikaları itibariyle 12 Eylül rejiminin doğrudan etkileyip–yönlendirdiği ANAP, HP ve MDP idi. Evren ve diğer generaller, DYP ve SODEP (SHP'nin atası) gibi partilere müdahale edemedikleri ve bunları yönlandiremedikleri için bu partilerin kuruluşunu geçiktirmişlerdi.

Benzer bir durumu TBKP sürecinde de izlemek mümkündür. Şüphesiz Özal, Kutlu ve Sargın'ı makamına çağırarak (generallerin emekli general Turgut Sunalp'e MDP-'yi kurdurmaları örneğinde olduğu gibi) onlara şöyle bir parti kurun dememiştir. Ne varki; TBKP'nin 12 Eylül rejimini, o'nun iktidarını, kısaca devleti yıpratmamaya özen gösteren çizgisi, "milli menfaatlere" saygı duyacağını açıklaması, kısacası her yönüyle devlete teslim olmuş olması, o'nun devlet icazetli 4. parti olduğunu göstermektedir. TBKP ile devletin barışmasının nasıl gerçekleştiğine, dolayısıyla bu 4. parti olmasının nereden kaynaklandığına yazının sonraki bölümünde değineceğiz. Yeri gelmişken burada bir hatırlatmada bulunalım.

"TKP, zaten sağ olan çizgisini Gorbaçov açılımları gereğince, bütünüyle burjuvazi için kabul edilebilir bir geri çizgiye çekerek kapitalizme teslim olmuştur."

Şu anda Türkiye'de içinde TKP'lilerin aktif bir şekilde yeraldığı iki parti girişimi sözkonusu. Birincisi, kuruluş dilekçesi resmi makamlara verilen TBKP; diğeri ise "Sosyalistlerin Birlik Partisi" adlı bir girişim. Bu ikincisinde TBKP'lilerin yanısıra eski Aydınlıkçılar'ın bir kısmı, TSİP'liler ve daha başka gruplardan kişiler yer alıyor. İkinci girişim Cumhuriyet Gazetesi'ne ilanlar vererek toplantılar düzenliyor. Yurtdışında bulunan bir grup sosyalist ise –içinde meşhur sahsiyetler de var– yine Cumhuriyet'e ilan vererek bu girişimi desteklediklerini açıklıyorlar. Avrupa'daki çeşitli toplantılarda aradıkları birliği bulamayanlar şimdi gazete ilanı aracılığıyla birlik arıyorlar. Gazete ilanı ile evlenildiğini biliyorduk, ama parti kurulduğunu, sosyalistlerin birleştiğini bilmiyorduk. Demek ki, o da mümkünmüş... Olayın mizahçıları ilgilendiren bu yönünü bırakırsak, muhtemelen TBKP ile "Sosyalistlerin Birlik Partisi" arasında DYP ile MDP arasındaki ilişkiye benzer ilişki gelişecek. Hatırlanacağı üzere general Sunalp'ın partisi MDP seçimlerde umduğunu bulamayınca kendisini fesederek DYP'ne katılmıştı. Ve bu DYP'ne 12 Eylül aşısı olmuştu. TBKP'nin yürümemesi durumunda bunların "Sosyalistlerin Birlik Partisi"ne katılacak oluşları, devletin icazetiyle kurulan partileri hatırlatıyor. "Sosyalistlerin Birlik Partisi"de zaten rejimin etki ve aşılarına açık bir parti olarak oluşuyor. Bu parti TKP'liler için şemsiye olmanın yanısıra, örgütsel olarak TKP içinden gelmeyen çeşitli kişi ve yapıların düzene eklemlenmesinin tipik bir örneği olacağa benziyor. Sol da düzen muhalifliği, yerini düzenle bütünleşmeye terkediyor. Bu durumun devrimci mücadele için ciddi sorunlar yaratacağını hep akılda tutmak gerekiyor.

TKP YASALLAŞMASINI TESLİMİYETİNE BORÇLUDUR

Devletin TKP'ye karşı izlediği politikasının değişmesinde daha önce işaret ettiğimiz faktörlerin yanısıra TKP'nin kendisinde meydana gelen değişmenin de belirleyici rolü olmuştur. TKP zaten sağ olan çizgisini Gorbaçov açılımları gereğince, bütünüyle burjuvazi için kabul edilebilir

»

1 MAYIS'I YAŞATTIK

MÜLHOUSE

Bizler Mulouse ve çevresi Devrimci Yol taraftarları olarak her sene olduğu gibi bu sene de 1 Mayıs işçi bayramını coşkulu bir şekilde kutladık. Bulunduğumuz bölgede Fransanın en büyük işçi sendikası olan CGT'nin düzenlediği 1 Mayıs yürüyüşüne 600-700 civarında kitle katıldı. Geçen yıllara nazaran bu yılki 1 Mayıs'a katılım kitlesel ve coşkuluydu. Bazı eksikliklerimizin olmasına rağmen 1 Mayıs olumlu geçti. Bu gibi olumlulukları uzun vadeli kılabilmek için diğer sol güçlerin taraftarlarıyla Mulhous özgülünde demokratik kitle derneği (ATTM) oluşturduk. Bundan sonraki çalışmalarımızın daha kitlesel ve örgütlü olacağı düşüncesindeyiz.

Yaşasın Yabancıların Demokratik Eyleminin Birliği

Mulhous
Devrimci İşçi *taraftarları*

HAMM

Her ne kadar henüz tam anlamıyla istediğimiz boyutta ayakları yere basan bir aşamada olmasak bile, Yabancıların Demokratik Kitlesel Birliği yönünde olumlu adımlar atmış bulunmaktayız. Bunun en güzel örneklerinden birini de 1 Mayıs yürüyüşünde sergiledik.

DGB'nin düzenlediği geleneksel 1 Mayıs yürüyüş ve mitinginde, sosyal demokrat partinin seçim propogandası yapacağı bir alan olarak gördüğü ve sendikaların tutumları gereği, 1 Mayıs'ın mücadeleci özüne gölge düşürdüğü, geleneksel işleyiş dışında, güncel sorunları öne çıkaran alternatif bir tavır sergiledik. 1 Mayıs yürüyüşünü, gündemde olan yabancılar yasa tasarısına ve ırkçılığa karşı tavrı öne çıkaran; **"Irkçılığa ve yabancı düşmanlığına karşı demokratik blok"** oluşturarak, yürüyüş boyunca attığımız, konuya ilişkin sloganlarla, mücadele alanına dönüştürdük. Zaman zaman yürüyüşe katılan Almanlarca ve çevreden seyredenlerce alkışlanan ve sloganlarımıza katılarak desteklenen "demokratik blok"ta 150 kişinin üzerinde Türkiyeli yürüdü. yürüyüş boyunca Türkiye'deki 1 Mayıs mücadelesini ve faşist rejimi konu alan sloganlarla gösterimizi daha anlamlı hale dönüştürdük.

YAŞASIN YABANCILARIN DEMOKRATİK KİTLESEL BİRLİĞİ

1 MAYIS MÜCADELE GÜNÜDÜR

IRKÇILAĞA VE YABANCI DÜŞMANLIĞINA KARŞI BİRLEŞELİM

Hamm Demokratik Kültür ve Eğitim Derneği

STUTTGART

Türkiye'de olaylı geçen 1 Mayıs Stuttgart'ta 5000 kişinin katılımıyla kutlandı. Her yıl olduğu gibi DGB yine diğer uluslardan sol gruplara söz hakkı vermedi. Bu yanlış tutumda DGB'nin olduğu kadar Türkiye'li sol grupların da o kadar hatası vardır. Bizde dahil olmak üzere 1 Mayıs'ın geldiğini 15 Nisan'da gören sol gruplar bir araya gelip alternatif 1 Mayıs eylem birliğini oluşturamadık.

Stuttgart Devrimci İşçi olarak DGB'nin düzenlediği mitinge katıldık. DGB'nin yabancılara miting alanında söz vermeme mantığını protesto etmek için miting alanından erkenden ayrıldık. Bu tutumumuz DGB'li sendikacılar tarafından dikkat çekmiş olacakki tartışmalara olumlu yönde tepki gösterenler çoğunluktaydı.

Aynı anda DGB'nin mitingi dışında miting yapan Bolşevik Partizan, Kawa gibi gruplar miting alanına gelerek DGB'nin mitingini sabote etmek istediler. Polisin gelmesiyle birlikte alanı terkettiler. Asıl duran FAC bayrağını yırtan bu grup alman basınında olumsuz tepki yarattı.

Bu olumsuzluğun faturası ne yazıkki "terör örgütü" kurmaktan Düsseldorf'ta yargılanan Kürdistan işçi partisine çıkartıldı. Kendiliğendenci ve olumsuz eylemlerle DGB haksız durumdan haklı duruma düştü.

DGB'nin "Hangi birine söz hakkı verelim" türü itirazlarına sol gruplar arasında bir sözcü seçip bu haksız itiraz ortadan kaldırılabilirdi. Ancak bu yapılamadı.

Başka 1 Mayıs ve diğer eylemliliklerin gerçek amacına uluşması için böylesi çocukça hırçınlıkları ve sekterlikleri terketmek hem gerekli hemde zorunludur.

Yaşasın 1 Mayıs

Stuttgart D.İ.

NÜRNBERG

Nürnberg'de yapılan geleneksel 1 Mayıs,Alman sendikalar birliği (DGB)nin düzenlediği yürüyüş ve miting 6000 kişinin katılımı ile kutlandı.

Bu yıl göze çarpan, katılımın az olması ve katılanların yarısının yabancı olması idi. Özellikle yabancıların kortejleri daha canlı ve daha coşkulu oluşu bütün herkesin ilgisini çekti. Yürüyüş boyunca yabancılar yasasına karşı Tükiyeliler; Türkiye ve Türkiye Kürdistanındaki gelişmelere karşı pankartlar taşıdı ve sloganlar attılar.

1 Mayıs öncesi Türkiyeli ve Kürt grupları arasında Tükiye'de gelişebilecek olaylara karşı anında tavır belirlemek üzere bir araya geldiler (Dİ, AV.DG, ERNK, EKİM, DIDF, KOMKAR, KURTULUŞ, Sos.Dem.Ins.T) ve alınacak haberlere göre hareket edileceği kararlaştırıldı.

1 Mayıs bitiş mitingine gelindiğinde saat 13.00 sıralarında Türkiye'de yoğun tutuklamaların, çatışmaların ve yaralıların olduğu haberi alındıktan sonra mitingdeki bütün yerli ve yabancılara durum hakkında bilgi verilerek Nürnberg Türk konsolosluğu önüne gideceğimizi, olayı protesto edeceğimizin çağırısı yapıldı. Çağrı üzerine yaklaşık 1200 yerli ve yabancı düzenli bir şekilde miting alanından TC konsolosluğu önüne sloganlar atarak yüründü. Önce müdahale etmek isteyen polis daha sonra katılımın çok olaması nedeniyle müdahaleyi bırakıp yürüyüş kolunun önüne geçerek yol göstermeye başladı.

Oldukça olumlu bir şekilde geçen korsan yürüyüş ve mitingde olumsuz tabloyu ATİF sergiledi. Hazırlık komitesinin aldığı karara göre hiç bir grup pankartı açılmayacaktı. Hazırlık toplantılarına çağrılmasına rağmen toplantılara katılmayan ATİF yürüyüşe geçildiğinde örgüt pankartlarını açtılar. Komitenin müdahalesine rağmen bahsedilen grup olumsuz sekter tavrından vazgeçmediler.

Korsan yürüyüş, konsolosluğun önüne kadar geldi ve hazırlanan, üzerinde Mehmet Akif Dalcı'nın fotografı bulunan bir siyah çelenk TC konsolosluğunun önüne bırakıldı.

Mitingde Yeşiller ve DGB'den birer yetkili konuşma yaptılar. Hazırlanan ortak konuşma yapıldıktan sonra saygı duruşu ve devrim andı içildi ve korsan gösteri başarılı bir şekilde son buldu.

Nürnberg
Devrimci İşçi

BERLİN

Yabancılar yasasına karşı oluşturulan eylem platformunun düzenlediği 26 Nisan 1990 tarihinde büyük mitinge katıldık. Ve burada yasanın içeriği ve taleplerimiz üzerine türkçe bir bildirinin hazırlanması ve mitingte okunmasından sonra kendiliğinden gelişen bir yürüyüşe dönüştü.

1 Mayıs 1990'da Berlin'de iki türde 1 Mayıs kutlamaları yapıldı. Önce sendikaların düzenlediği bir yürüyüş vaerdı. Bizde yürüyüşte yerimizi Devrimci İşçi olarak aldık. Ve değişik pankartların taşındığı 1 Mayıs yürüyüşü öğle saatlerinde bitti. Fakat ikincisi olan Devrimci 1 Mayıs kutlamalarında başka bir yerde yürüyüş olarak başlamıştı. Yine biz Devrimci İşçi olarak Alman sol grupları, Tükiye ve T.Kürdistanlı sol gruplarla birlikte yer aldık. 1 Mayısla ilgili konuşmalarla birlikte bittiği sanılan ve şenlik haline dönüşen 1 Mayıs kutlamaları daha sonraki saatlerde bir başka türden kutlamalara dönüşmüştü. Tükiye'li gençlerin (kendiliğindenci) ve Alman gruplarla birlikte iş yerlerine ve bankalara karşı saldırıları ve tahribatlarına dönüştü. Polis olaya müdahale edemiyordu ve bu arada oldukça fazla polisin yaralandığı ve polis otosunun tahrip edilidği görülüyordu. Daha sonra ise polis olaya hakim oldu ve yaklaşık 130 civarında Türk genci polis tarafından gözaltına alınmıştı. Bunların bir bölümü serbest bırakıldı ve diğer bir bölümünün yargılanmaları devam ediyordu. Ancak bu arada dikkati çeken ilginç gelişmeler oluyordu örneğin: Yasanın Berlinde görüşülmesi esnasında 1 Mayıs olaylarında Türklerin bu olayları çıkattıkları ve bütün olaylardan sorumlu tutulacakları ve bu nedenlede bu yasanın hemen kabul edilip işlerliğe girmesi isteniyordu. Diğer taraftan ise Berlinde Türkiye lobisini oluşturmaya çalışan Tükiye'li iş adamları ise 1 Mayıs'ta yer alan polislere yemek ziyafeti vererek onlardan özür diliyorlardı. Ancak bu konuda yetersiz kaldığımızda gözönüne alınacak olunursa Berlin ötgülünde böylesine kendiliğindenci gelişen olayları daha doğru önderlik edilmesi ve müdahalele edilmesinin gerekliliği tesbit edilmiş olunuyordu. Yeni bir gençlik örgütlenmesinin çalışmalarına başlanmıştır. 12 Mayıs 1989 tarihinde bir Alman faşist tarafından öldürülen Ufuk Şahin'in ölümünün 1 yılında öldürüldüğü yerde faşizm ve onun elikanlı canileri bir kez daha lanetlendi. Saygı duruşu ve Ufuk Şahin ölümü üzerine yapılan konuşmadan sonra yine kendiliğinden bir yürüyüşe geçildi. Bu eylem platformunda yer alan gruplar, (Devrimci İşçi, DIDF, Antifa, Halkevi)

Berlin



Duisburg: 1 Mayıs Birlik Dayanışma ve Mücadele Günüdür.

Almanya'da her yıl olduğu gibi DGB'nin düzenlediği 1 Mayıs kutlamaları Duisburg'da da yapıldı. 4000 kişi civarında katılımın olduğu 1 Mayıs mitinginde yabancılar içerisinde çoğunluğunu Türk ve Kürt ilerici, devrimci güçleri oluşturuyorlardı. Bizler Devrimci İşçi taraftarları olarak, yürüyüşe dışımızdaki diğer Türkiyeli örgütlerle birlikte oluşturulan devrimci blokta yerimizi alarak, 1 Mayıs'ın sadece işçi sınıfının 8 saatlik iş günü mücadelesi olamadığını, aynı zamanda hayatın her alanında, işçi sınıfının ve ezilen - halkların somut ve güncel taleplerinin, dile getirildiği ve bu taleplerin siyasal mücadeleyle birleştirilip, Söz, Yetki, Karar ve İktidarın tüm emekçi güçlere ait olması gerektiğini dile getirdik. Özellikle 90'lı yılarda Revizyonist blokun çöküşleri sonucu, sosyalizme güvenin yitirildiği ve onun iflas ettiği yolundaki iddialara karşı, sosyalizmin ve devrimci mücadelenin yürütülmesinin gerekliliğine vurgu yaptık. Devrimci İşçi kortejinde yer alan 100 kişilik bir kitleyle katıldık.

Duisburg Devrimci İşçi

Ulm'da Yabancılar Komisyonu Seçimleri Protesto Edildi

Her 5 yılda yapılan yabancılar danışmanlığı (Auslender Beirat) seçimleri içeriği ve işlerliği değişikmiş gibi gösterilerek yabancılar komisyonu (Auslender Ausschuß) adı altında 24 Haziran 1990 tarihinde Ulm'da yapıldı. Bu seçimlere nasıl gelindiğini gazetemiz Devrimci İşçi aracılığıyla bir kez daha kamuoyuna duyurmayı gerekli gördük.

Bilindiği gibi yeni yabancılar yasasına karşı Ulm'da da Sol Kanat ve Göçmenler Girişimi adı altında sağcılardan, sosyal demokratlardan ve sol geçinen bazı örgütçüklerden oluşan iki platform vardı. İkinci platformu eleştirirken, ırkçılarla ırkçılığa karşı mücadele edilemeyeceğini, anlamsız birliklerin yanında yer alamayacağımızı sürekli belirtmiştik. Daha doğrusu tartışmalara çağrılmadığımız halde katıldık ve gelişmeleri izlemeye çalıştık. Newroz bildirisinin dağıtılmasına bile tahammülü olmayan insanlarla yabancılar yasasına ve ırkçılığa karşı nasıl bir tavır alınması gerektiğinin doğruluğunu, yanlışlığını okuyuculara bırakıyoruz.

Bilindiği gibi Türkiyeli faşist güçler Serdar Çelebi önderliğinde dışarıya karşı biraz yumuşak görünebilmek amacıyla Islam Kültür Merkezleri adı altında yeniden ortaya çıkmaya başladılar, benzeri bir toplantı da Ulm'da Serdar Çelebi eşliğinde yapıldı.

Gelelim Yabancılar Komisyonu seçimlerine: Yine sosyal demokratlar ve sözümona solcular ve kendisini fesetmek zorunda kalan TKP'lilerin Türk Danışlar'ında desteklediği bir listeyle propaganda yapmaya, tüm demokratlara gitmeye çalıştıklarını öğrendik. Bizlere de "Bak görüyorsunuz camiler listesinden seçime katılanlar faşistler, bizler katılmayıpta faşistleri mi seçtirelim." dediler. (Yabancılar yasasına karşı oluşturulan platformda bunları bizlere karşı sadece dinciler, bilinçsiz insanlar gibi göstermeye çalışıyorlardı. Sözümona solcular da kiliselerle dayanışma yapıyoruz da camilerle neden yapmayalım diye savunuyorlardı.)

Diğer gruplara gelince: Son zamanlarda güncel sorunlar etrafında tavırlarını (tavırsızlıklarını) belirtmemenin sıkıntısı içindeler. DIDF'liler genelde boykot yaptıklarını, fakat burada birşeyler yapamayacaklarını belirttiler. TKP/ML ise, taraftarlarını serbest bıraktıklarını tavır belirtemeyeceklerini söylediler. Ve diğerleri bir kez daha içine düştükleri politik çözümsüzlüklerini ortaya koydular. Ve bizzat da uyuşamadıkları TKP'liye ve diğerlerine bir - çokları bile bile ayıp olmasın misali oy kullandılar. Ulm Devrimci İşçi ve Türkei Komite Ulm Neu-Ulm olarak seçimleri protesto kararı aldık. Olayı basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurduk, yerel gazetelerin tümünde ve radyolarda geniş yer aldı. Bazı adaylar ve Türk-Danışlar belediyenin yanında olduklarını gösterebilmek için karşı bildiriler (İçeriği bizim yazdıklarımızın aynısı olamakla birlikte sonuçta protesto yapılması yanlıştır.) yazmaya çalıştılar. Bir hafta boyunca gazetelerin gündemlerinde kaldık. Durumu izleyenlerin Türkei Komite'nin ve Devrimci İşçi'nin politik tavrının doğruluğunu kavradıklarını sanıyoruz. Seçim günü seçimlere neden katılmadığımızı açıklayan bildirilerimizi dağıttık ve üzerinde **"Yabancılar Komisyonu aldatmacasına hayır herkese seçme seçilme hakkı."** yazan pankartlarımızı açtık. Canlı tartışmalar yapıldı, bildiriyi okuyan bir çok insan seçimlere katılmadı yada tartışmaya çalıştı. Çünkü insanlara bir şeyler yapılıyormuş gibi bir izlenim verilmeye çalışılmış insanlar aldatılmıştı. Seçimlerden önce seçim günü yüzlerce Türkçe ve Almanca bildiri dağıttık.

Oylama yapıldı,sandıklar açıldı. Yabancılar danışmanı konuşmasının başında bütün protestolara rağmen seçimlere katılımın sevindirici olduğunu insanların protestoya aldırmadan oylarını kullandıklarını açıkladı. Konuşması ilerlerken 1985'de katılımın Türkler'de %45 olduğunu 1990'da %27,2 olduğunu, genelde %19'a düştüğünü buda yabancıların artık seçim hakkı istediklerinin bir göstergesi olduğunu anlatmaya çalıştı. Biraz matematikten anlasaydı seçmen sayısının artmasına rağmen katılımın düştüğünü ve protestonun ne derece haklı olduğunu ve başarıya ulaştığını anlardı, meseleyi çarpıtmaya çalışmazdı.

Sonuçta bütün bunlarla birlikte bu konuda zaferimizi basına tekrar aktardık ve yerel gazeteler bu konuya geniş yer verdi.

Ulm seçimlerinde gösterilen tutarlı ve kararlı tutum sayesinde Yabancılar Komisyonu seçimleri aldatmacası kamuoyunu aydınlatma, ve kendi sorunlarımıza sahip çıkma kampanyasına dönüşmüştür.

Yabancıların sorunlarının çözümünde devrimciler tavırsız kalamaz/kalmamalı.

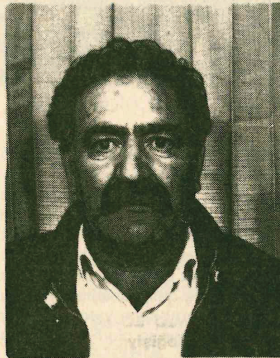
Yabancılar Komisyonu aldatmacasına hayır!
Seçme ve seçilme hakkı ve eşit haklar istiyoruz.

Ulm Devrimci İşçi

Türk Yunan Dostluğu ve İletişim Kampı

Türkiye ve Yunanistan'dan çeşitli çevrelerin katılacağı, amacı daha yakından tanışma, ortak sorunlar çerçevesinde tartışma ve ortak bir şeyler yapabilmenin yollarını aramak olan bir kamp düzenleniyor. Kamp, 18-27 Ağustos tarihleri arasında Sakız (Hios) Adası'nda yapılıyor.

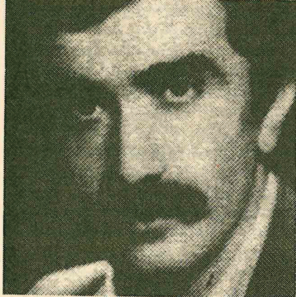
Kamp Yunanistan'daki çeşitli hareketler tarafından düzenlendi. Bunların arasında Sigma Dergisi, - Radyo Istasyonu Hios FM, Türk-Yunan Halkları Dayanışma Derneği, Hios Adası Çevrecileri ile Askerlik Karşıtları yer alıyor. Kampa Türkiye'den Yeşiller, Anti-Militaristler ve konuya ilgi duyan çevreciler çağrılı. Böyle bir kampın Sakız Ada-sı'nda düşünülmesinin sebebi, adanın ekolojik yıkımı ve askerileştirilmesi. Kampta çeşitli tartışmalar ve grup çalışmaları yapılacak. Konular şunlar: Türkiye ve Yunanistan'da anti-militarizm, Ege'nin askerileştirilmesi, Doğu Ege kıyılarında Türkiye ve Yunanistan arasındaki gerginliğin ekolojik ve ekonomik sonuçları, askerlik sorunu, her iki ülke insan hakları.



Timur Opuz

Yıllar boyu Devrimci faaliyetlerde bulunan ve 52 yaşında aramızdan ayrılan arkadaşımız,Ağabeyimiz **Timur Opuz'u** saygıyla anıyoruz.

Mülhouse Devrimci İşçi



Mehmet Ali Çetin

Ankara Devrimci Yol Davası sanıklarından sevgili kardeşimiz, Devrimci Arkadaşımız Eczacı **Mehmet Ali Çetin'i** bir trafik kazasında yitirdik.

Anısını ve mücadelesini yaşatacağız

Kürt Halkı Üzerine:

LOZAN'DA SEMPOZYUM

27-29 Nisan tarihlerinde Lozan'da yapılan Kürt halkının taleplerini Batı kamuoyuna duyurma girişimi aşağı da özetlenen sonuç bildirisiyle bitirildi.

SONUÇ BİLDİRİSİ

-Kürdistan'ın sömürgeliğinden kurtulması, ülke kaynaklarının Kürt halkı tarafından kullanılması.

Kürt halkı, henüz kendisini uluslararası planda saygın bir şekilde temsil edememektedir. Bu konuda yardımcı olunması.

-Tüm dünyaya Irak'ın Kürt halkına yaptığı soykırım (jenosit)ı tanımasını hatırlatmak.

-B.Milletlerin, bugüne kadar yaptığının tersine, konuyu halkların kendi kaderlerini tayin hakkı ve insan haklarına saygı temelinde barışçıl (Résoudre pacifiquement) ele alması ve ciddi olarak ilgilenmesi.

-Andrei Sakharo'un 13 Ekim 1989'da önerdiği gibi Kürt sorununun B.M.'in olağanüstü oturumunda tartışılması.

-Tüm ulusal, uluslararası hükümet, örgüt ve demokratik yapılanmaların bu öneriyi desteklemeleri.

-Kürtlerin yaşadıkları ülke hükümetlerinin Kürdistan'da insan hakları ihlallerini durdurmaları, Kürt halkının varlığını kabul etmeleri, onların dillerini konuşmaları ve ekonomik kalkınmalarını sağlamalarını.

-Bu sempozyumu örgütleyen Isviçreli MODS (BODS-MADS) ve Isviçre'de yaşayan Kürtler'e teşekkürler.

SEMPOZYUM'UN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Son bir yıldan beri uluslararası planda sıkça tartışılan Kürt sorunu Lozan'da da gündemdeydi. Paris'te yapılan Kürt konferansı ve sempozyumdan çıkan sonuç bildirgeleri aşağı yukarı aynı niteliktedir.

Ortaya çıkan ve aynı nitelikte olan bir başka şey daha varki gerçekten tartışılması gerekmektedir. Kürt halkının gerçek talebi olan bağımsızlık, demokratik ve laik Kürdistan istemi çeşitli "aydın" Kürtler tarafından ifade edilmeye çalışıldı. Bu haklı istem açıktırki tartışılmaz. Yalnız değinmeye çalışacağımız bir iki noktayı da gözardı etmenin doğru olmayacağı kanısındayız.

Kürt halkının istemleri bizzat kendisi tarafındanmı yoksa bugün Kür-distan'da marjinal durumda olan örgütçükler ve barutları bitmiş kariyer peşinde olan "aydınlar" tarafından mı dile getirilmeli veya savunulmalıdır.?

Kürt halkı bu paradokstan çıkmak durumundadır. Aklı başında herkes halkın bu işlerde kendi ağırlığını koymasından yana olmalıdır. Bunun yerine böylesi organizasyonları kendi kişisel veya kağıt üstündeki marjinal örgütlerine maletmeye ve puan kazanmaya alet olarak kullanmak hiçte Kürt halkının somut taleplerine denk düşmemektedir. Oynanmak istenen rol halkın istemleriyle çelişmektedir.

İşin ilginç diğer bir yanı da; Sempozyumdaki atölyelerden biri olan Kürdistan'da azınlık hakları ile ilgili konuda alınan ilkel anti demokratik tutumdur. Çalışma atölyelerine katılanların ortak önermeleriyle konuşmacı seçilen bir şahsın ve diğer bir atöyeden seçilen yine Irak'lı bir Kürt'ün konuşma hakları hiçte demokratik olmayan bir yöntemle (birincisinin Türk olması diğerinin gerekcesi anlaşılamadı) ellerinden organizasyonu yapanlara santaj yaparak (ya bu iki kişi masadan iner yada biz bu sempozyumu dağıtırız) alınmıştır.

Sempozyum'da Kürtler ve kürdistan üzerine Isviçre, Fransa, Alman, Yunan, Ermeni gibi hakların hatta resmi otoritelerinin konuşmasına ses çıkarmayan ve hatta Kürtler'in akıl hocalığına soyunan kimi devlet ve örgütlerin bizce doğru olmayan eleştirel bakış açılarına müdahale edebilecek gücü kendinde bulamayan, Kürdistan'da bugün adı bile bulunmayan yurtdışı örgütçüğü tarafından bizans entrikaları yoluyla (PKK'lıları da bu işe alet etmesiyle) hiçte hoş olmayan hatta abes olan bu işi yaptılar.

Diğer halklardan ve devlet temsilcilerinden yapılan konuşmaları hayranlıkla ve alkışlarla izleyenlerin kendine Türk diyen birinin TC'nin anti-demokratlığını ve aptallıklarını anlatmaya çalışmasına engel olunması hangi mantığa hizmet etmektedir?

Olası bir bağımsızlıkta azınlık durumunda kalacak Türkler'in "demokratik" haklarının nasıl olacağını tartışmaya çalışan bir Türk'ün "Türk" olduğu için konuşturulmaması büyük bir yanlışlık ve eksikliktir.

Kürt halkı olası bir bağımsızlıkta Türk, Arap, Fars halklarıyla beraber yaşayacaktır. Kürdistan sınırları içinde bu "azınlıkların" olduğu bilindiğine göre, şimdiden bu halklara TC'nin ya da diğer ilhakçı ülke devletlerinin yaptığı uygulamaların yapılmayacağı garantisi verilmeli. Bu anlayışı başta Kürt halkı olmak üzere azınlık olacaklara ve dünya kamuoyuna anlatmak Kürdistan'ın kurtuluşunun başlıca dayanaklarından olacaktır. Demokrasi sadece bana olacak ilkel mantığı terkedilmeden diğer halkların desteği alınmadan bağımsızlığın olabileceği unutulmalıdır. Sempozyumdaki bir Avrupalı konuşmacının belirttiği gibi "eğer bu halklarla sürekli savaş verecekseniz, buyrun gidin, beraber yaşamayı öğrenmelisiniz."

Kürdistan'lı örgütlenmeler artık politikayı ve diplomasiyi öğrenmek durumundadırlar. Primitif anlayışların ne Kürtler'e nede başkalarına kazandıracağı fazla birşey yoktur. Türk ve diğer halklar devrimcileri Kürt halkına destek ve anlayış sağlamakla görevlidirler. Kürt "devrimcileri" de aynı şekilde kendilerine başta olmak üzere diğer halklara kardeşlik empoze etmelidirler. O halkların burjuva egemen sınıflarına alınacak tavrı bizzat kendilerine almak "biraz" kafatasçı olmak değilmidir?

Burada görev marxist Kürtler'e düşmektedir. Yılmadan, usanmadan halklar arasında eşit haklar ve kardeşlik şiarını atmak ve gericiırkçı anlayışları her alanda mahkum etmek gerekmektedir.

Halkımızın, Kürt halkının Avrupa'dan istediği sadece demokratik, insani dayanışmadır. Bağış değil. Halkımız hiçte bu kadar aciz ve alternatifsiz değildir.

A. Latif
Cenevre

Nikaragua'da yapılan seçimler ve Sandinistler'in seçimleri kaybetmeleri devrim sonrası iktidar güçlerinin burjuva ve burjuva demokratik güçlerine karşı tutumunu güncel tartışma konusu haline getirdi.

Arkadaşlarımızın konuyu kaynağından araştırma ve sandinist liderlerle görüşme çalışmaları sürmekte. Önümüzdeki sayılarda bunları aktarmaya çalışacağız.

Konuyu farklı yönleriyle değerlendiren ve bir çok konuda somut veriler sunan Amerika'daki bir arkadaşımızın gözlemlerini içeren bu yazıyı konulara açıklık getireceğini düşünerek aynen yayınlıyoruz.

Devrimci İşçi

SANDİNİSTLER SEÇİMLERİ NEDEN KAYBETTİ

24 Şubat 1990 akşamı ABD haber ajanslarını dinledikten sonra gönül rahatlığı ile yattım. Tüm haberler, ve seçim öncesi anketler ki, bunları wall Street Journal, washington Post gibi büyük gazeteler de dahil, Sandinistalar'ın ezici bir çoğunlukla kazanacaklarını gösteriyordu. Aynı hafta American Halk Televizyonu'nda (National Public Broadcasting Service, NPBS) Daniel Ortega ile yapılan bir ropörtajda, Ortega "seçimi kaybederseniz hükümeti bırakacakmısınız?" sorusuna büyük bir gönül rahatlığıyla, "seçimi mutlaka kazanacağız. Olmayan bir şeyi saymak yanlış olur" diye cevap veriyordu. Muhabir "ya kaybederseniz?" diye tekrarlayınca, Ortega yine aynı güvençle, "seçimi mutlaka kazanacağız" diye karşılık – veriyordu. Ayrıca, 21 Şubat'ta yapılan Sandinista seçim yürüyüşüne 800.000 insan katılmıştı. Bu Nikaragua'nın tarihinde yaşanan en büyük yürüyüştü. 24 Şubat akşamı gönül rahatlığıyla yatmanın nedeniydi bunlar. Ne yazıkki, 25 Şubat sabahı, kısa dalga radyomdan dinlediğim haberler inanılacak gibi değildi. ABD'nin desteklediği Ulusal Muhalefet Birliği (National Opposition Union, UNO) Nikaragua seçimlerini önde götürüyordu. kulaklarıma inanamadım. Dünyanın dört bir yanındaki, ilerici, demokrat, devrimci, halktan ve emekten yana olan her insan gibi o gün benim için çok üzücü bir gündü. Sosyalizmin kalelerinden birisi daha yıkılmak üzereydi. Dünya'nın ucunda açan bir gül solmak üzereydi.

Sandinistalar seçimleri neden kaybettiler? Bu sorunun doğru cevabını bulmak dünya sosyalist hareketi ve özellikle yeni gelişmekte olan devrimci hareketler için büyük önem taşımaktadır. Burada, çeşitli kaynaklardan edindiğim yorumları ve haberleri birleştirerek bir sentez yapmaya çalıştım. Kaynakların çeşitliliği ve yorumların çok yönlülüğü açısından, bu yazının okuyucularına faydalı olacağı kanısındayım.

Sandinista halkı kalbiyle oy vermedi

Nikaragua devrimini çölde açan bir güle benzetmek çok yerinde bir şey. Sandinistalar, Somaza ailesinde tan anlamıyla bir enkaz devralmışlardı. Coğrafi özellikleri ve stratejik önemi bakımından, Nikaragua devrimini yaşatmak çok hassas dengelere dayanıyordu. Ve devrimin yaşaması için gerekli ekonomik bağlantılar ABD tarafından sabote ediliyor devrimin başlangıcından bu yana ekonomik ambargo uygulanıyordu. ABD dünya politik arenasındaki nüfuzunu kullanarak Sandinistaları yalnız bırakmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Ayrıca sekiz yıldır ülke ABD'nin açıktan desteklediği ve bizzat askeri danışmanlarıyla katıldığı Kontralar'la savaş halindeydi. Ekonomoik kaynakların çoğu bu savaşa ve olası bir ABD işgaline karşı duracak Sandinista Ordusu'na harcanıyordu. Bu şartlar altında, Sandinistaların (görünürdeki) her türlü gayretlerine rağmen ekonomik durum düzelmek bir yana, her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. örneğin: 1989 yılında Nikaragua halkı, % 30.000'e yakın enflasyon oranı yaşamıştı. Geçen 10 yıllık sürede, ortalama reel gelirde % 70 gerileme olmuştu. (Kaynak: Socialist Action, Vol. 8, No. 3, March, 1990) Bu şartlar altında, çoğu yorumcular için, Nikaragua halkının kalbini dinleyerek değil de midesini düşünerek ABD destekli Violatta Chamorro koalisyonuna oy vermeleri doğal bir sonuç olarak nitelendirildi. Ankete katılmış olanların çoğu, örneğin: Devlet memurları vs. işlerini kaybetmek korkusuyla yalan söylemişler, Sandinistalar'a oy vereceklerini bildirmişlerdi. Ama gerçekte bir altı yıl daha, bu ekonomik bunalıma, savaşa, ve açlığa oy veremezlerdi.



ABD UNO'ya 20 milyon dolar seçim yardımı yaptı.

Seçimlerden önce ABD'nin muhalefete (UNO'ya) açıktan para yardımı yaptığı biliniyordu. Resmi rakamlar bu yardımın 4–5 milyon dolar arasında olduğu yolundaydı. Fakat seçim ertesi dinlediğim radyo haberleri (Havana Radyosu, Küba Avusturalya'nın Sesi Radyosu v.s.) bu rakamın 20 milyon dolar cıvarında olduğu yolundaydı. Buradan çıkarılan sonuç şu olabilir: Sandinistalar'ın tercübeli olmadığı bir seçim kampanyasında, ABD destekli UNO çok iyi örgütlenmiş ve parasal olarak çok güçlenmişti. Elbetteki bu paraların çoğu illegal yollardan Nikaragua'ya sokulmuştu. Ve illegal olarak harcanmıştı. Ama nasıl ve nereye? Işte bu sorunun cevabını vermek o kadar kolay değildi. Seçimler Birleşmiş Milletler görevlileri tarafından gözetleniyordu. Herşey açık ve adilmiş gibi bir ortam yaratılmıştı. Halen ABD'inde ve buna benzer yönetimlerde çok yaygın olan bir yöntem uygulanmış olamazmıydı? Yani oylar satın alınamazmıydı? Ülkeye illegal yollardan aktarılan paranın bu denli büyük miktarlara ulaşması insanın aklına ister istemez bu soruları getiriyordu. Elbette ki,yaşama standardı çok düşük olan, Nikaragualılar'ın oylarını satın almak olası bir şeydi. Bunu doğrulayan önemli bir haberi aktarıyorum.

"Nikaragua'daki bir ABD'li rahibenin bildirdiğine göre, seçimden sonra bir çok Nikaragua'lı gelip çok pişman olduklarını, Sandinista yanlıları oldukları halde, nasıl olsa Sandinistaların kazanacaklarını sanarak oylarını UNO'ya sattıklarını itiraf etmişler. Oyların fiyatı 20 ila 200 dolar arasında değişiyormuş. 200 dolar bir Nikaragua'lı için astronomik bir rakamdır. Rahibe bu haberi, bu geçen yaz Orta Amerika'da görev yapan Kadınlar Misyonunun (women's Convoy) toplantısında eşimin arkadaşlarından birisine anlatmış. Seçimler sırasında Nikaragua'da gözlemcilik yapan birisinden aynı konuda daha önceden de böyle bir rapor almıştım." (kaynak: Phil Hughes, FYL, 8315 Lk City wy NE, suite 207, Seattle, wA 98115, Phil bu haberi Elektronik mektupla iyi tanıdığı ve güvendiği birisinden aldığını bildiriyor)

İnsan bu haberi bir dini telkin olarak algılamasa da, kendisini bazı hesaplar yapmaktan da alıkoyamıyor. örneğin: 20 milyon doların yarısı oyları satın almak için harcanmış olsa bu oy başına 200 dolardan 1 milyon oy ediyor.

Sovyetler Birliğinin rolü

Deniliyorki Sovyetler Birliği Nikaragua'nın bu zor günlerinde gereken ekonomik dayanışmayı gösteremedi (Sandinista yanlıları) yada göstermedi Socialist Action (Mart 1990) göre Gorbachov Nikaragua ekonomisi için çok gerekli olan petrol ve petrol ürünlerini kesme tehdidini savurarak, Sandinistaları hiç istemedikleri Arias barış planını imzalamaya zorladı. Hatta Joseph C. Harsch (6 Şubat 1990 Christian Science Monitor)'a göre Sovyetlerin petrol göndermemeleri, yada petrol almak için para yardımı yapmamaları sonucu, Ortega komşu Latin Amerika ülkelerinin isteklerine karşı koyamadı ve Arias barış planını imzalamak zorunda kaldı. Bu plan Kontralar'a pazarlık yapma ortamı hazırladı. Tutuklu Samoza yanlılarının ve Kontralar'ın serbest bırakılmalarına yol açtı. Ve en önemlisi, Kontralar'ın ABD'den sınırsız yardım alarak serbest seçimlere katılabilmelerine olanak sağladı. Diğer bir yoruma göre, SSCB zaten çok sorunlu ve her geçen gün daha kötüye gitmekte olan kendi ekonomik sorunlardan böylesi bir yrdımı yapamadı ve bu Sandinistaların çöküşüne yol açtı.

Sandinistaların sorumlulukları ve hataları

Yukardaki yorumların bir eksik yanı Sandinistalar'ın bu tarihi yenilgide yunmuş yıkanmış, kusursuz ve hatasız olarak gösterilmesi, elbetdeki bu yenilginin sorumluluğunun büyük bir payı onların omuzlarında idi. Sandinista devrimi hiç bir zaman sosyalist bir devrim değildi. (Dr. Carlos Tablada, 3 Nisan 1990 Pittsburgh (ABD) konuşması. (Not Dr. Tablada Havana Üniversitesinden bir öğretim üyesi, ekonomist ve yazardır.) Kendisine Sandinistalar'ın seçimleri neden kaybettikleri sorulduğunda cevabının en dikkat çekici yanı buydu Dr. Tablada'nın tabi ki ABD emperyalizminin sürdürdüğü ekonomik ve askeri savaşın getirdiklerinden bahsettikten sonra, sözü sonunda bir devrimin yaşamasının devrimci gereklerine getirdi. Carlos Tablada şunları saydı:

1– Hiç bir zaman düşmanın sözüyle hareket etme

2– Hiç bir zaman düşmanın gücünü az görme

3– Kitlelerden bağlarını koparma. Bir adım ilerde ama büyük bir mesafe bırakmadan ilerle

4– Sosyalist partinin liderliğini ve örgütlenmesini ihmal etme (yazarın notu: Bunlar konuşmadan hatırlayabildiğim kadarıyla aklımda kalanlar. Her şeyi kelime kelime aktarmamış olabilirim) Anlayabildiğim kadarıyla Carlos Tablada Sandinistalar'ı sosyalizmin gereklerini uygulamamakla, kitlelerden uzaklaşmakla, ABD'nin oyunununa gelmekle ve en önemlisi kendilerine çok güvenip düşmanın gücünü yanlış hesap etmekle eleştiriyordu.

Bu konuyla ilgili bazı verileri Socialist Action dergisinin Mart 1990 sayısından aktarıyorum: Sandinistalar sürekli olarak karmaşık bir ekonomi sistemini savunmuşlar. Halen ekonominin % 60'ı (hatta tarımda daha fazlası) özel sektör tarafından kontrol ediliyormuş. Bu sermayadarlar kapitali yurt dışına kaçırıp ki bu miktar 1989 yılında 1,7 milyar dolar cıvarında, ekonominin tüm bozukluklarından Sandinista idaresini sorumlu gösteriyorlarmış. Diğer taraftan, toprak reformundan ancak 70.000 aile yararlanabilmiş, diğer 60.000'e yakın köylü ailesi devletten hiç bir toprak yardımı alamamış. Bütün bunlara rağmen Sandinistalar, Nikaragua kapitalistleriyle bağları koparmak şöyle dursun, bu seçim kampanyasında bağları daha da güçlendireceklerini vaad etmişler. Bu durumu Tohmas Borge (bir FSLN kumandanı) şöyle özetlemiş: **"Işçi sınıfını ekonomik plan uğuruna, stratejik planın bir parçası olarak feda ettik. öte yandan burjuvazi, sürekli olarak direniyor ve hatta bazen politik nedenlerle ekonomiyi boykot ediyor."**(kaynak: New Left Review, July–August 1987).

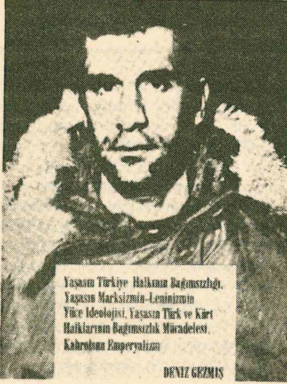
Sonuç: Yukarda sergilemeye çalıştığım verilerin ve değişik yorumların ışığında görülüyorki, Sandinista yenilgisi bir önemli nedenden öte bir çok önemli nedenlerin birleşkesinden kaynaklanan bir sonuç. Devrimcilere düşen görev ise bu karmaşık bileşkenin tüm ögelerini ayrı ayrı hesaba katarak yanlış yorumlardan kaçınmak ve Sandinistaların düştüğü hatalara düşmemek. "Sosyalizm öldü" diyenlere cevap ancak bu yolla verilebilinir.

12 MART FAŞİZMİNE TESLİM OLMADILAR

DEVRİMCİ İŞÇİ

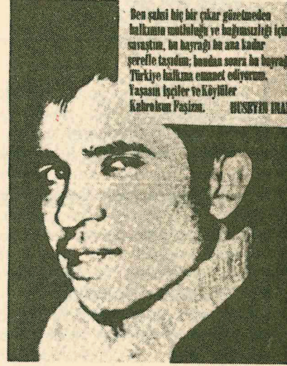


Hüseyin Cevahir
1 Haziran 1971'de İstanbul-Maltepe'de çatışmada öldürüldü.





DENIZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN ve HUSEYIN INAN
6 Mayıs 1972'de idam edildi:ler.





İBRAHİM KAYPAKKAYA

18 Mayıs 1973'de Diyarbakır Cezaevi'nde işkencede öldürüldü.

12 EYLÜL FAŞİZMİNE KARŞI MÜCADELEDE ŞEHİT DÜŞTÜLER



FİKRİ SONMEZ
1938'de Fatsa'da doğdu. Fatsa eski belediye başkanı idi. Fatsa Devrimci Yol Davası'nda yargılanırken 5.5.1985'de Cezaevi'nde işkence ile öldürüldü.

SELİM MARTİN
1956 yılında İzmir'de doğdu. 27 Mayıs 1981 günü girdiği çatışmada yaralandı, işkenceyle öldürüldü.



Satılmış Şahin Dokuyucu: **1940 doğumlu. 17 Haziran 1982'de Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde işkencede öldürüldü.**



AHMET PEHLİVAN
1953'de Artvin'de doğdu. Haziran 1984'de Tokat'da çatışmada öldürüldü.

AYHAN GÖKVELİOĞLU
1956'da Tokat'da doğdu. Haziran 1984'de Tokat'da çatışmada öldürüldü.

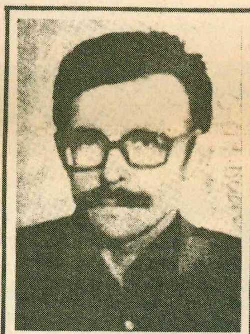
M. ALİ SAĞIT
Mayıs 1984'de Denizli'de çatışmada öldürüldü.

ALAYBEY YILMAZ
1956 yılında doğdu. 23 Haziran 1982'de Gölcük Emniyet Müdürlüğünde işkenceyle öldürüldü.

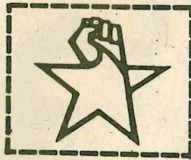
ALİ ....
12 Temmuz 1982 günü Hatay'da meydana gelen çatışmada cunta güçleri tarafından katledildi.

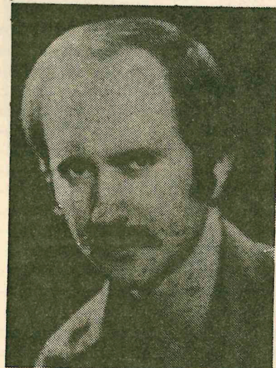
SÜLEYMAN
12 Temmuz 1982'de Hatay'daki çatışmada şehit düştü.

ARİF DURAN
1962'de Boçka'da doğdu. 12 Haziran 1981 günü cunta güçleri ile girdiği çatışmada şehit düştü.



ABDULLAH GULBUDAK
1946'da Fatsa'da doğdu. 15 Mayıs 1983'de Ankara Sivil Cezaevi'nde işkence ile öldürüldü.





İbrahim Levent: **24 Haziran 1984'de Ünye'de cunta kuvvetleriyle girdiği çatışmada öldürüldü.**

GÖKSAL MORGAN
1961'de Ardanuç'da doğdu. 9 Temmu 1981'de Ardanuç'daki bir çatışmada öldürüldü.

MEHMET GÜMÜŞ
Keşap'da doğdu. 7 Temmuz 1981'de Espiye'deki çatışmada şehit düştü.

ASIM KESER
Ardanuç'da doğdu. Temmuz 81'de Espiye'deki çatışmada şehit düştü.

ZEKİ SUBAŞI
Şavşat'da doğdu. 7 Temmuz 1981de Espiye'deki çatışmada şehit düştü.

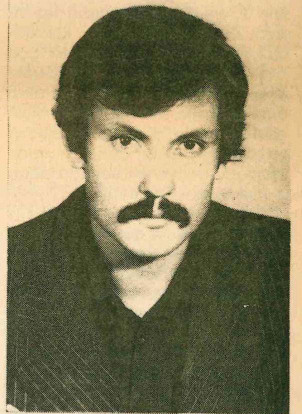
HASAN SABITOĞLU
Keşapta doğdu. 7 Temmuz 1981'de Espiye'deki çatışmada şehit düştü.

GÜRSEL KÜÇÜKYILDIZ
Beşikdüzü'nde doğdu. 7 Temmuz 81de Espiye'deki çatışmada şehit düştü.

AHMET KILIÇ
Espiye'de doğdu. 7 Temmuz 1981'de Espiye'deki çatışmada şehit düştü.

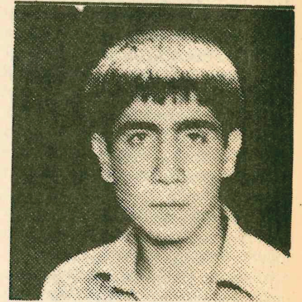
ALAADDİN MÜRTEZA
Tirebolu'da doğdu. 7 Temmuz 81'de Espiye'deki çatışmada şehit düştü.

ENSAR KARAHAN
1953'de Şavşat'da doğdu. 15 Haziran 1981'de Artvin Emniyet Müdürlüğünde işkenceyle öldürüldü.



VEYSEL GÜNEY
Malatya'da doğdu. 11 Haziran 1981 günü G.Antep'te idam edildi.

M. Ali Sağıt
Mayıs 1984'te Denizli'de çatışma sonucu öldürüldü.



HASAN GÖK
1960 yılında Hozat'da doğdu. 6 Haziran 1982'de Ovacık'da çıkan çatışmada şehit düştü.

ANILARI MÜCADELEMİZDE YAŞAYACAK